

Гуров, Григорий Иванович

Украина, Николаевская обл.

Декабрь 2006 г.

Шановна пані Доктор Хильде Шрамм

Шановні пани Доктор Готтфрид Еберле Еберхард Радзувайт

Пише Вам дочка колишнього радянського військовополоненого Гурова Григорія Івановича – Кочерженко Ніна Григорівна. Пишу від імені свого батька, який дуже старий і хворий.

В січні 2007 р. йому виповниться 91 рік. Він погано баче і дуже недочуває, пересувається з моєю допомогою. Я знаходжусь на пенсії і маю змогу доглядати за батьком.

Від імені батька і нашої сім'ї дозвольте подякувати Вам і всім людям Німеччини за гуманітарну грошову допомогу, яку Ви прислали нам. Але справа зовсім не в грошах. Ми щиро дякуємо всім людям, які виявили свою чуйність і увагу до мого батька, та багатьох інших, таких як він. Свого часу я прочитала в областній газеті про існування фонду „Взаєморозуміння і примирення“. Звернувшись до працівників данного фонду, я змогла заповнити анкету про батька для Вас. Коли я розпитувала батька про роки полону, то він раніше нам нічого не говорив, лише плакав, адже полон тоді вважався ганьбою.

А зараз батько потроху розповів нам про своє життя в полоні.

В 1939 р. служив в м. Севастополі, де його й застала війна. Воював у 8-й бригаді морської піхоти – зв'язківцем, а в червні 1942 р. на 120-й висоті потрапив у полон. Був відправлений в місто Бахчисарай, а згодом в Симфіропольський табір біля тюрми. 12 червня 1942 року його разом з іншими військовополоненими в кайданах повантажили в товарні вагони і відправили в Німеччину в місто Оберхаузен Рурської області. Працював на заводі „Гамаверн“ по виготовленню колес та осей для вагонів. Його особистий номер був 53. Мешкав у таборі під номером 1208. Про умови життя в таборах ви звичайно знаєте.

Після визволення союзниками, знаходився в місті Оснабрюк протягом 2-х місяців, звідки в червні 1945 р. їх вивезли на радянську територію.

Спочатку батько працював в Білорусії на лісопильному заводі, а в 1946 році повернувся додому, в Україну. Було йому тоді 30 років. Він одружився, побудував хату. В 1947 р. народився мій брат Микола, а в 1952 р. народилася я.

Батько працював в колгоспі механізатором, хоча до армії закінчив садово-виноградний технікум.

В 1990 р. померла дружина (наша мама), с тих пір батько живе в моїй сім'ї. Батько дуже гарна людина, багато знає про життя й досі любить декламувати вірші. Раніше він багато читав.

Про роки полону згадує завжди зі сльозами на очах. І говорить нам: „Дай Бог, дітки, вам такого ніколи не бачить і не пережить“.

Наш уряд піклується про таких людей. Наш батько – інвалід війни І групи.

Вам велике людське спасибі за Ваше взаєморозуміння і увагу. Хай береже всіх Вас Господь!

З наступаючим Новим роком Вас! Здоров'я і щастя всім Вам!

Гуров Григорій Іванович.

Кочерженко Ніна Григорівна.